

Regelmatig herken ik mijzelf nu niet meer en schrik ik van mijn eigen kwetsbaarheid. Het is niet voor niks dat ik niet meer kan werken. Samen met mijn vrouw Jolanda besloot ik dat ik huiswaarts zou keren als het niet meer zou gaan en ik het reizen niet meer volhield. Uiteraard zou het doodzonde zijn van het geld, maar ik moest uitzoeken of mijn grote verlangen naar het reizen nog terecht was en of het reizen rust en zelfvoldoening in mij teweeg zou brengen. Want Zuidoost-Azië heeft altijd een positief effect op mijn innerlijk gehad. Nu moet ik ondervinden of dat nu ook het geval is.

Dag 1: 25 november 2023 - Vliegreis

Wat heb ik toch een teringhekel aan vliegen!

Als we naar Lesbos zo'n drieënhalf uur moeten vliegen vind ik dat al één grote bron van ergernis. Maar dit is twee keer zes uur, met een tussenstop van twee uur. En dan met een hernia erbij wordt het niet beter.

Voor vertrek van huis heb ik nog even snel mijn neushaar bijgeknipt en in mijn grondigheid meteen de binnenkant van mijn neus meegenomen. Het bloed stroomt eruit en een watje moet het bloeden stelpen. Maar eenmaal door de douane haal ik het watje eruit. Meteen stroomt het bloed er weer gretig uit. Toch maar even naar de eerste hulp om te kijken of zij het bloeden kunnen stelpen. Zij hebben hier gelukkig iets tegen, wat het bloeden meteen zal stoppen. Minder gelukkig is dat dit middel op blijkt te zijn. Het wordt dus opnieuw een watje met een middel erin, wat het bloeden zou moeten stelpen. Het vervelende hiervan is dat mijn neus nogal aan de maat is, waardoor zelfs een tampon pas effect krijgt als die zich vol gezogen heeft. Wellicht zou een schaap uitkomst bieden.

Gelukkig kan ik op Schiphol, na veel zeuren, een plek met iets meer beenruimte regelen. Ik zit achter een tussenschot en heb dus niemand voor me. Verder zit het bomvol.

Ik ben onder de indruk als ik het vliegtuig binnenstap. Wat een ruime stoelen en grote beeldschermen. Maar dat blijkt dus de businessclass te zijn. Ik had eigenlijk gehoopt dat de stoelen iets ruimer zouden zijn, nadat ik mij heb gesetteld.

Verder is alles perfect. Ik vraag al snel of ze rum-cola hebben. Dat niet, maar ze hebben wel whisky-cola. Ook goed, ik ben enorm meegaand. Wat later vraag ik om Baileys, wat ik ook direct krijg. Het wordt uit een wel heel klein kutflesje geschonken, dus voor de stewardess de rij heeft afgewerkt vraag ik al om een *refill*. Die zal ze mij straks komen brengen. Ze heeft het begrepen en deze is duidelijk beter gevuld. Na zo'n drie uur komt de uitstraling in mijn been weer terug van de hernia. Gelukkig heb ik nog maar negen uur te gaan.

Ik heb al een keer het watje vervangen met hetzelfde middel erin wat ik extra heb meegekregen. Uiteindelijk durf ik na zo'n vier uur het watje te verwijderen en het gaat goed. Ik ga even wat heen en weer lopen wat in een vliegtuig toch uiteraard zeer beperkt blijft. Inmiddels krijg ik ook een allergieaanval en nies ik doorlopend. Bij de wc pik ik papier. Gelukkig heb ik pilletjes bij me hiervoor. Maar die werken niet meteen. Ik

doe nog even de oogjes dicht, maar van slapen wil het niet echt komen. Het versnelt wel het verstrijken van de tijd enigszins.

Uiteindelijk kom ik aan in Doha, wat niet geheel onlogisch is, omdat ik met Qatar vlieg. Het is hier enorm groot en druk, maar alles wordt goed aangegeven en overal staan mensen aanwijzingen te geven. Ik kom snel door de controle en loop nog even naar de *duty free shops*, die echt belachelijk duur zijn. Dan passeer ik een groot beeld, waar vrijwel iedereen een foto van maakt. Het is werkelijk een afzichtelijk beeld en ik hoop eigenlijk niet dat deze kunstenaar nog veel werken maakt.

Ik loop hier naar de informatiebalie. Ik vertel haar met een grijns dat ik naar haar ben verwezen omdat zij eigenlijk gewoon de baas van het vliegveld is. Ik besef mij uitermate goed dat mijn opmerkingen niet altijd grappig zijn, maar haar reactie is wel behoorlijk dodelijk. Ze kijkt dwars door me heen en vraagt dan wat nu eigenlijk mijn vraag is. Ik wil dus weten of ik een plek met meer beenruimte kan krijgen en vertel dat ik met mijn hernia gewoon kan lopen, zelfs hollen – wat absoluut een leugen is. Ze vertelt mij dat er nog een plek bij de nooduitgang vrij is. Als ik heel blij kijk, voegt ze er doodleuk aan toe dat ik daar niet mag zitten omdat daar alleen mensen zonder gebreken mogen zitten en andere passagiers kunnen helpen. Ik verzeker haar dat alleen het zitten een probleem is en ik juist prima de andere passagiers kan helpen. Ze zucht even en stemt dan toe. Eenmaal aan boord blijf ik precies dezelfde plek te hebben als op de eerste vlucht. Maar er is alsnog een plek bij de nooduitgang vrij en ik mag toch nog verhuizen. Ik beland naast een man van, denk ik, Indiase komaf. Hij doet eerst zijn beeldscherm aan, maar voor hij de taal instelt om verder te kunnen in het menu, doet hij zijn gezichtsmasker voor en gaat slapen. Het is donker aan boord, behalve dus naast mij. Dus zet ik zijn beeldscherm zelf maar uit. Verder heeft de man voor een groot deel met een deken over zijn hoofd gezeten, dus ik weet ik hoe hij eruitzag. Al binnen een uur speelt mijn been weer op en ik kan maar geen fijne houding vinden. Uiteindelijk vind ik de beste houding door in het hoekje bij de nooduitgang te gaan liggen, tot de stewardess mij aantikt. Ik mag daar niet liggen. Dan maar weer lopen, zitten, anders zitten, naar de wc, uit verveling. Tot ik mijn brunch krijg (kip-kerrie) en ik weer even iets kan doen waar ik goed in ben, eten!

Kortom: het is eigenlijk een probleemloze vlucht geworden.

Trouwens, zei ik al dat ik echt een teringhekel aan vliegen heb?